

Lecocq: "em sento molt millor envoltat d'arbres que d'edificis"

El músic bisbalenc presentarà dissabte a l'Escala el seu segon disc, "Sucre", dins el Festival Portalblau i per una gira que l'ha dut a escenaris de tot Catalunya

Sucre és, en paraules de Lecocq, una investigació de la pubertat, que tot i ser identitària està més lligada a la llengua. "Parlo d'aquell moment que ens fem grans, sortim de la conformitat adolescent i comencem a lluitar contra les normes", explica. A més, el títol retrata aquest endolcidor tan atractiu, la "droga pels nens que consumim sense moderació fins que hem de començar a consumir-la amb molta moderació", rebla. El segon disc de llarga durada del bisbalenc, que va iniciar la seva carrera en solitari el 2014 després d'una dècada liderant el grup Medusa Box, té onze temes on salta de manera orgànica entre el català i el francès, les seves dues llengües maternes. Ja ho havia fet al seu treball debut, *Sous la glace/Sota el gel* (2014), però *Sucre* pren un nou rumb i desplega diverses capes, tan sonores com lletrístiques. "Aquest segon disc té un so més brillant, té matisos més alegres i energètics que en el primer disc, i sobretot que en l'últim EP acústic, que era més fosc", assegura Mont. Tot plegat, amb l'objectiu d'obligar-se a tenir uns ritmes més alts, ballables i unes melodies alegres i aptes per entrar a circuits fins ara inexplorats per l'artista bisbalenc. Cançons com *Parapents*, *No toquem de peus a terra* o *A l'abordage* en són un bon exemple d'aquestes mètriques precises i directes. Precisament, la mètrica ha estat un dels reptes que ha hagut de treballar més, perquè ha hagut d'encaixar les lletres per primer cop sobre uns ritmes ja creats: "això m'ha condicionat més, és molt complicat tenir un text i reduir-lo a frases tan curtes i centrar-hi el màxim de significats", comenta. S'hi escolen al·legories, metàfores o comparacions: "Tinc el mal a dins, cor de benzina" (Tot és verí), i moltes referències silvestres: "Amb l'heura pels genolls/Sóc una estàtua en dol", o "Surten ortigues/Del nostre braç" (Amazona). La natura li és una gran font d'inspiració, perquè ho du a la sang: "la meua família ve de pagès, i quan surto de Barcelona per anar a cuidar les oliveres, és el millor... Em sento molt millor envoltat d'arbres que d'edificis", subratlla. El disc té tres col·laboracions, que ha buscat per enriquir el projecte: Roger Mas, amb qui canta *Amazona*; la cantant parisenca Moorea a *Nid d'oiseau*; i Pau Vehí (Phoac) a l'interludi *Treu-me*. "Són col·laboracions a tres nivells: A Roger Mas no el coneixia personalment, però m'hi sentia proper, a Moorea la vaig trobar mentre buscava una veu per la cançó, i Pau Vehí és un amic de tota la vida", explica el músic. A *Amazona*, tenia "molt clar" que buscava un xoc tímbric amb la veu profunda del solsonenc: "me l'imaginava des del principi, és una mena de "príncep de la mort" que li podia aportar aquesta idea de la cançó de no tenir por de les conseqüències", sosté. La producció i mescla han anat a càrrec de Jordi Mora i Emili Bosch, exintegrant de Medusa Box i b1n0), i Víctor García l'ha masteritzat. La gravació s'ha fet principalment a l'estudi Del Sueno Moretti, amb la participació bisbalenca d'Emili Bosch als teclats, Marcus Codolà (b1n0) a la bateria, Pedro Campos al baix i Aleix Bou a les percussions. Durant la gira d'aquest any encara ha d'actuar a la Festa Major de Sant Sadurn de l'Heura (18 de setembre) o a les Festes de la Mercè de Barcelona (26 de setembre), a més de passar per Mallorca i Lleida. "A 150 metres d'on tocaré és on es van conèixer els meus pares, per mi serà un concert molt màgic", assegura Lecocq. A l'Escala hi ha passat la infantesa, i a la Riba, diu, "hi he passat milions de vegades". De fet, no havia tocat abans a l'Escala, però conclou que "té tot el sentit que hi toqui en aquest disc".